

RODÁCI Z ČERNÉ

Seznam osobností narozených

v Černé v Pošumaví

Sestavil : Ing. František Záhora

2012

RODÁCI

Tato kniha je sestavena z životopisů lidí, rodáků z naší obce, kteří nějakým význačnějším způsobem překročili hranice své obce a svým dílem se proslavili nejen sami, ale proslavili i naši obec.

Území naší obce bylo prakticky ze sta procent osídleno německým obyvatelstvem a tak se i zde uvedení naši rodáci prezentují většinou z těchto řad.

Všech našich rodáků si však v obci vážíme, studujeme jejich díla a uchováváme je v paměti pro budoucí pokolení. S některými mladšími jsme i navázali styk a korespondenci.

Sestavení do knihy je na základě stáří rodáků.

Karel Nedbal

V Černé v Pošumaví (Schwarzbach) se 29. 10.1836 narodil JUDr. Karel Nedbal, advokát, organizátor hudebního života v Táboře, ale především otec hudebního skladatele

Oskara NEDBALA.

Web otevřené encyklopedie Wikipedie uvádí:

Karel Nedbal pocházel z početné rodiny (12 dětí), vyrůstal v Německu (ale rod Nedbalů pochází z Lomnice nad Lužnicí). Vystudoval gymnázium a práva ve Vídni, pracoval jako koncipient u švagra v Pelhřimově. Po složení advokátní zkoušky v roce 1862 si otevřel v Táboře právní kancelář a od roku 1864 zde v Palackého ulici 355 i s rodinou bydlel. Později pracoval jako předseda ředitelství Městské spořitelny Tábor a dlouhá léta aktivně pracoval v městské radě a obecním zastupitelstvu města. Se svojí manželkou Annou, rozenou Hejnovou (1840-1920) vychovali sedm dětí a vedli je ke vztahu k hudbě. Ve svých šedesáti letech (1896) vážně onemocněl, byl hospitalizován v Praze, kde zemřel. Pohřben byl na Olšanském hřbitově

JUDr. Karel Nedbal, všestranně vzdělaný, se stal váženým občanem Tábora a zejména měl velký podíl na vzestupu hudebního dění ve městě. Známé byly jeho domácí komorní koncerty, kdy se postupně hry účastnily i jeho děti. Nedbal založil v Táboře roku 1877 Hudební spolek. Také Nedbalovou zásluhou rostl v Táboře počet veřejných koncertů i zájem předních českých hudebníků. Hostem rodiny Nedbalovy býval Zdeněk Fibich a také Antonín Dvořák (ten zde často bydlel, např. i 20.prosince 1879, když v místním divadle se konal koncert a přítomný skladatel sklídl velké ovace po zaznění svých Slovanských tanců). Karel Nedbal má též velkou zásluhu na podchyzení talentu svého syna Oskara a umožnění jeho hudebního vzdělání od roku 1885 na pražské konzervatoři i u soukromého učitele.

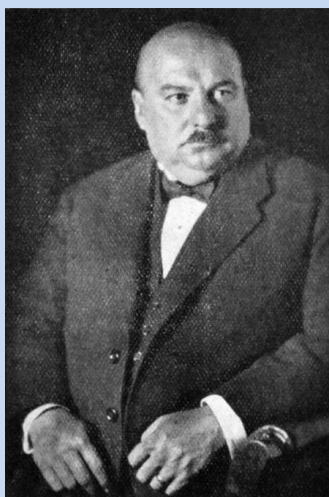
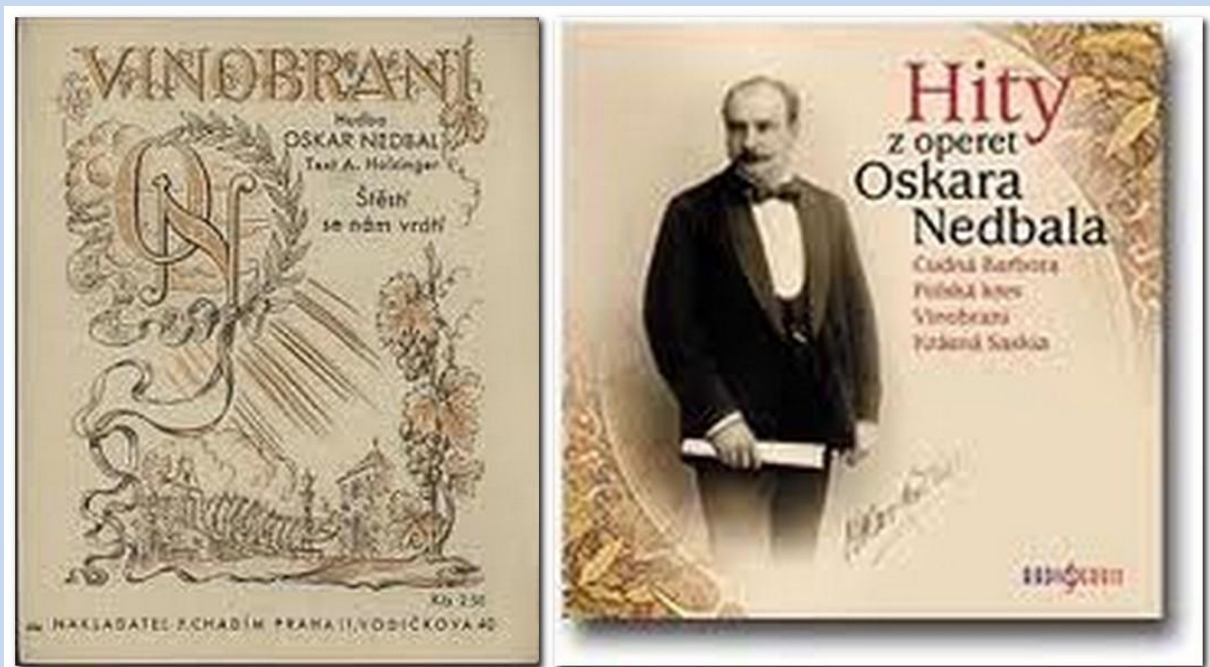

Oskar Nedbal se narodil v rodině advokáta JUDr. Karla Nedbala jako předposlední ze sedmi dětí. Otec byl zakladatelem místního hudebního spolku a propagátorem hudby, také jeho potomci měli k hudbě vztah a nadání. Matka, rozená Hejnová vychovávala děti ve vlasteneckém duchu. Oskarovi dal již v jeho útlém věku základy hry na housle místní regenschori Anderle. Když začal studovat na táborském gymnáziu a otec poznal, že kromě výrazného talentu jeví o hudbu i vážný zájem, přihlásil jej roku 1885 na pražskou konzervatoř. Jedenáctiletý Oskar byl přijat do třídy profesora Bláhy (hra na trubku-tympán) a ne do třídy na housle. Dva roky se ve třídě učil na trubku a přitom soukromě u učitele Ferdinanda Lachnera na housle. V roce 1887 však přestoupil do oddělení houslí k profesorovi a řediteli Antonínu

Bennewitzovi a tam přešel ke hře na violu. Od 1.1. 1891 se Nedbal stal žákem profesora Antonína Dvořáka, který na konzervatoři vyučoval hudební kompozici. Jeho talent mistra zaujal. Oskar školu ukončil absolventským houslovým koncertem, o němž pochvalně psaly tehdejší pražské noviny.

Na konzervatoři se Nedbal spřátelil se spolužákem Josefem Sukem. V roce 1891 - v posledním ročníku na konzervatoři, kdy se Nedbal v prodlouženém studiu věnoval kompozici – na podnět profesora komorní hudby Hanuše Wihana a zejména z iniciativy Nedbala a Suka došlo k sestavení smyčcového kvarteta. Vzniklo později velmi známé České kvarteto - toto jméno neslo od roku 1892. Oskar Nedbal v kvartetu působil 14 let nejen jako výborný violista a manažer, ale byl i vůdčí osobností tohoto hudebního tělesa.

JUDr. K.Nedbal v roce 1896 těžce onemocněl a byl hospitalizován v Praze, rodina Nedbalova se z Tábora přestěhovala do Prahy, aby o něj mohla pečovat. Po zhoršení stavu 26.2.1899 zemřel.

Oskar Nedbal 1930/ rok jeho smrti/

ADOLF SCHIMANN

Z naší obce pocházel spisovatel Adolf Schimann, který se zde narodil 14.2.1850 a zemřel 28.12.1940 v rakouském Klagenfurtu.

V období od konce 19.století do 30. let 20. století byli autoři přesvědčeni, že údajně rychle mizí starý svět šumavských obyvatel, který považovali za idylický. Za nejvíce ohrožený byl považován domácí jazyk šumavských Němců, a proto někteří autoři psali v nářečí.

Adolf Schimann navštěvoval obecnou školu i reálku až do roku 1865 v Českém Krumlově, pak se dal na „zelené řemeslo“ a poté co odešel z lesnické školy v Bílé Vodě, sloužil jako tzv.kandidát lesnictví v šumavském Stožci.

Po vojenské službě, kterou konal jako tolik Šumavanů coby jednorochní dobrovolník u slavných „pětatřicátníků“, upsal se už natrvalo do schwarzenberských služeb. Jako lesník působil po různých panstvích: nejprve v revizní službě na Hluboké, potom postupně v Prášilech (Studenbach), Lipce Freiong), Želnavě (Salnau), Černém lese (Schwarzwald), Všeteči (Wsetetz), od roku 1877 pak na štýrském panství Murau. Stal se tam inženýrem adjunktem a roku 1884 se jako revírník ve štýrském Paalu oženil. Rok nato byl přeložen doslova do „srdce šumavských samot“ do Březníku (Pürstling) pod Luzným, odkud přešel roku 1891 do přece jen přístupněji položené Modravy (Mader).

Témata pro své práce čerpal většinou z horského prostředí a projevil se v nich jako dobrý vypravěč. Vedle črt z lesnického prostředí, jimiž pilně přispíval zvláště do rakouského listu Oesterreichische Forst – und Jagdzeitung, psal i verše v nářečí rodné Šumavy. Šumava byla dokonce námětem jeho divadelních her Ein Tag im Böhmerwald a Böhmerealdriesen.

Život ho ovšem zavál jinam: do korutanského Klagenfurtu, kde také zemřel.

Z jeho prací byly nejznámější Jagdhumoresken und Erzählungen (1897), Harzlufz, lustige und ernste Järgeschichten (1929) a Erzählungen (vyšlo v Českých Budějovicích).

Moje přání

Častokrát jsem si malý domek přál,
ovocným sadem stál by obklopen,
kravku ve stáji a pár prasátek,
neměl jsem vlastně ani jiný sen - -

A pěkný kůň by dupal v maštali,
postroj by svítil, k tomu nový vůz,
s dobrou ženou bychom se starali -
to už by, panečku, byl štěstí notný kus!

Rok za rokem šel v moře věčnosti
a z přání, co jich bylo věru dost,
zůstala chalupa a žena po boku
a houf dětí rodičům pro radost!

Teď by nám stačilo v nouzi a strádání
z mých přání mihn, s čím vyšel bych a rád:
aby byl mír už po všem, co tu bylo
a chleba, co ho slibuje ten stát!

Výše uvedená báseň vyšla v časopise *Budweiser Zeitung* v r. 1919, samozřejmě německy. Český text Jan Mareš, Jihočeská vědecká knihovna, uveřejněno na webu : [Kohoutí kříž](#); stejně jako následující obrazová příloha

Pensioniert ab 1. Mai 1911
+ 28.12.1939

Ort und Zuname **Schimann Adolf**
Geburts-Tag-Monat-Jahr *14. Februar 1850.*

Heimatsberechtigt im:		Vorbildung		Spricht	Schreibt
		Zurückgelegte Studien	Abgelegte Prüfungen	Sprachen	
Ort	<i>Schwarzbach</i>	<i>allg. Gymnasien</i>		<i>Deutsch</i>	<i>Deutsch</i>
Bezirk	<i>Krummau</i>	<i>allg. Gymnasien</i>		<i>Polnisch</i>	<i>Polnisch</i>
Land	<i>Böhmen</i>	<i>allg. Gymnasien</i>			
Seit wann	Auf Grund welcher hoher Entschliessung	Hat die Anwartschaft von anderen Heimatsorten ohne oder gegen Nachtragsbeitragszahlung erlangt, auf wovon u. k. Entschliessung	Hat Anspruch auf anderwärtige Abtragsvergütung, u. zw. aus welcher Klasse, seit wann und auf Grund welcher hoher Entschliessung	Hat der Militärdienstpflicht Genüge geleistet, von wann bis wann (unter genauer Angabe des Tages) und in welchem Eigenschaft	
Monat	<i>April 1876</i>			<i>1876 bis 1889 als Hauptmann im 1. Infanterie-Regiment</i>	
Jahr	<i>1876</i>			<i>1889 bis 1911 als Hauptmann im 1. Infanterie-Regiment</i>	

Verehelicht

u. zw. auf Grund | Ohne hohe Bewilligung vor Dienstesauf- | Gegen Verzicht-Revers

Rodný list Adolfa Schimanna

Titulní list jeho díla z loveckého prostředí

Vzpomínka na rodáka z Černé v Pošumaví

Na tý zelený Šumavě mi dala život máti má, s láskou mě tiskla v náruči, s péčí a všema starostma. A když tak o tom přemítám ve svojí myslí ze všech stran, tak moje radost největší je to už, že sem Šumavan.

Úryvek z básně „Moje největší radost“ z roku 1927 pochází z pera opravdového znalce té pravé Šumavy, profesí lesníka u schwarzenberské lesní správy, který byl známým a oblíbeným šumavským literátem. Jmenoval se Adolf Schimann a 14. února 1850, čili před 165 lety, se narodil v tehdejší obci Schwarzbach, nyní Černá v Pošumaví.

Obecnou školu i reálku absolvoval v Českém Krumlově, odkud odešel do lesnické školy v Bělé pod Bezdězem. Po jejím dokončení se vrátil jako lesnický elév přímo do šumavského Stožce. Po vojenské službě, kterou vykonával jako jednoroční dobrovolník u slavných „pětatřicátníků“, pak natrvalo zakotvil u schwarzenberské lesní správy.

Profesní kariéra šumavského literáta

Na výborných webových stránkách Kohoutí kříž nás překladatel Jan Mareš seznamuje s profesní i literární dráhou Adolfa Schimanna. Dozvídáme se, že pracoval nejprve v revizní službě na Hluboké, pak postupně v Prášilech, v Lipce, Želnavě, Černém Lese, ve Všeteči a od roku 1877 na panství Murau ve Štýrsku.

Zde se stal inženýrem adjunktem a roku 1884 revírníkem ve štýrském Paalu, kde se také oženil. Po roce byl přeložen přímo do srdce šumavských hvozdů, nejprve do Březníku a o něco později do Modravy.

V té době byl již Schimann literárně činný, především svými mysliveckými a lesáckými povídkami, kterými přispíval do rakouského listu Österreichische Forst-und Jagdzeitung. Psal rovněž básně v nářečí jeho rodné Šumavy, Šumava byla i námětem jeho divadelních her Ein Tag im Böhmerwald a Böhmerwaldriesen.

Svými povídkami psanými rovněž v šumavském dialektu si získal velkou oblibu u tamních obyvatel. Své knížky rozesílal svým známým i osobnostem vysoce postaveným. Jeden výtisk zaslal i německému císaři Vilémovi II., o čemž se dozvěděl kníže Adolf Schwarzenberg a byl prý nesmírně pobouřen troufalstvím svého lesního úředníka. Jenomže omylem považoval za autora knihy jiného lesníka a spisovatele, který též pracoval na schwarzenberské správě a který se jmenoval Jan Evangelista Chadt-Ševětínský.

Kníže si ho předvolal, přísně pokáral a zakázal mu psát. Chadt se bránil, že píše jenom česky a jen díla odborná, nikoliv beletrii. V psaní pak pokračoval pod pseudonymem Ševětínský, neboť v Ševětíně chodil do obecné školy. Když se později vše vysvětlilo, Chadt mohl zase psát, ale pseudonym si ponechal (na webu chadt.unas.cz popsala Viktorie Chatová).

Zakladatel ústavu pro školní mládež

Adolf Schimann zřídil v Srní v roce 1895 pro školní mládež tzv. „Polévkový ústav“, kde hned v prvním roce působení shromáždil od dobrovolných dárců 1426 korun. Měl o Šumavu skutečně velkou zásluhu. Dovedl k rozkvětu a rozvoji místní spolek veteránů v Srní, v roce 1896 založil komitét pro novostavbu Hauswaldské kaple u Srní, tehdy známé poutní místo se zázračně léčivou vodou, tzv. malé Lurdy.

Svého času známý šumavský lidový autor, rodák z Černé v Pošumaví, zemřel v korutanském Klagenfurtu 28. prosince 1940.

Českokrumlovský deník: 2. Únor 2015, Fr. Záhora

Josef Reif

Jedním z našich rodáků byl i **Josef Reif**, který se narodil v roce 1883 v obci Jámy.

V dospělosti se jako novinář věnoval vlastní literární práci, psal vlastivědné články i „rodinné“ povídky a o svém rodišti vydal drobnou historickou monografii, viz dále.

Vzpomíná na rodnou obec Jámy, která neměla český název a v první historické zmínce zněl název německy Cholgrueben a značí vlastně „Holzkohlgruben“, tj. dřevěnouhelné doly“.V místním nářečí měla obec navíc podobu Kulgriam. */Jámy jsou poprvé uváděny v r.1530, kdy spolu s Pláničkou a Novou Vsí patřily ke klášteru Vyšší Brod – F.Z. /.*

Josef byl jediným dítětem Franze Reifa a jeho ženy Marie, po chalupě se u nich v čp.2 říkalo „Langpalli“. Ves tehdy příslušela k Pláničce a k faře v Černé v Pošumaví a koncem dvacátých let minulého století v ní žilo 33 německých obyvatel, v celé obci tj. s Pláničkou a Novou Lhotou zde bylo dohromady 220 obyvatel.

Josef Reif po vychození školy se jako selský synek zapojil aktivně do rolnického hnutí soustředěného kolem budějovického listu Dorfbote / tj.Posel venkova/. Neděli co neděli objížděl německy mluvící vsi po celých Sudetech s heslem „Bauern, seid einig!“ / Sedláci, buďte jednotni /. V r.1911 přednášel Josef Reif v Černé o melioracích a regulaci Olšovského potoka, jeho přednáška se pak stala podnětem k zahájení přípravných prací k založení Vodního sdružení v Černé.

V r.1913 převzal řízení listu Dorfbote a po válce se stal krajským důvěrníkem nově založeného Svazu rolníků. Působil v zemědělsko-lesnickém sdružení Böhmerwald – Süd.

V r.1925 mu v nakladatelství Moldavia vyšel i politický spis zastávající stanovisko tzv.“hospodářských stran“. V témže roce mu v tomtéž nakladatelství vychází výše uvedená historická monografie“ Ein Stück Heimatgeschichte“, ze které je následující výběr:

„Šumavská rychta pláničská“ vznikla odloučením tzv.“devíti vsí“, kterými byly (uváděno českým názvem): Šebanov, Kondratice, Cichalov, Hostinova Lhota, Mýtina, Vojslavy, Drahoslavice, Tatry, Skláře, které vznikly na území vyšebrodského kláštera, patřící někdy obci Hořice na Šumavě a dále osad Muckov, Rybáře, Jámy, Plánička a Nová Lhota od rychty hořické ke dni 10.ledna 1633.

Pláničská lesní rychta zahrnovala území, které až na několik výjimek bylo osídleno zásluhou vyšebrodského kláštera poté, co je získal ve sporu s klášterem Zlatá Koruna.Vyššímu Brodu připadla třetina území a v letech 1500 – 1530 zde začaly vznikat vsi „lesní rychty“.

V čele rychty stála dlouhá řada rychtářů, prvním byl v r.1633 Georg Pröll z Pláničky, dále např.Oswald Wenzl z Pláničky byl rychtářem 33 let / 1729 – 1762 / .V bouřlivém roce 1848 nebyl rychtářem nikdo jiný než dědeček autora, Josef Reif st. z Jam.

(uváděný název Šumavská rychta pláničská byl zaveden teprve v r.1918, do té doby byla Plánička jen Klein-Planles – pozn.)

Tento skutečně vitální člověk zemřel však nečekaně brzy, v r.1929 ve svých 36 letech v Českých Budějovicích.Čtyři dny nato však jeho tělo v rakvi donesli sousedé na hřbitov do Čené v Pošumaví / dnes pietní místo před Ubytovnou TJ /, aby spočinulo v rodné zemi.

Ze života novináře a spisovatele Josefa Reifa

Dovoluji si předložit čtenářům Deníku další historický článek z okruhu obce Černá v Pošumaví, tak jak je již delší dobu mým zvykem, přestože v tomto listě většinou převažují příspěvky zaměřené k současnosti.

V článku o kronikáři obce Bližná Johannu Jungbauerovi jsem citoval jeho slova o pomoci, kterou mu poskytl při sestavování historických dat v začátcích jeho kronikářské práce novinář a spisovatel Josef Reif.

Tento skutečně vitální člověk, ačkoliv nepocházel z Bližné, měl opravdu všestranné znalosti, které mohl předávat a také tak činil po celý svůj, bohužel krátký život.

Narodil se 27. července 1883 v obci Jámy, která neměla český název a při první zmínce o obci v roce 1530 se uváděl německý název Cholgrueben, což vlastně znamenalo Holzkohlgruben, tj. dřevěnouhelné doly. V místním nářečí se uváděl název Kulgriam.

Jámy dnes najdeme v prostoru mezi Muckovem a Pláničkou, tehdejší ves, ve které žilo koncem dvacátých let minulého století celkem třiatřicet německých obyvatel, příslušela k obci Plánička a farou k Černé. Dohromady pak měla Plánička, Jámy a Nová Lhota v té době celkem 220 obyvatel, z toho pouze jeden česky mluvící.

Josef Reif byl jediným synem Franze Reifa a jeho ženy Marie, rozené Krummauerové, narodil se v chalupě číslo popisné 2, kde se říkalo Langpalli. V archivu najdeme i záznam o jeho křtu tehdejším farářem v Černé Adalbertem Ptáčníkem i záznam o jeho sňatku s Marií Keferovou v Dolní Vltavici.

Už po vchození školy se jako selský syn zapojuje aktivně do rolnického hnutí, které bylo soustředěno kolem listu Dorfbote, česky Posel venkova. Každou neděli objížděl po celých Sudetech německy mluvící vesnice a propagoval selský stav pod heslem „Sedláci, buďte jednotni!“

V roce 1911 přednášel i v Černé o melioracích a regulaci Olšovského potoka. Na podkladě jeho přednášky pak založili v Černé Vodní sdružení.

V roce 1913 převzal Reif řízení výše uvedeného listu Dorfbote a posléze se stal i krajským důvěrníkem Svazu rolníků, který se v té době založil. Působil i v zemědělsko-lesnickém sdružení Böhmerwald Süd a v kuratoriu německých zemědělských škol budějovických.

Jako novinář se začal věnovat i vlastní literární práci, píše jakési rodinné povídky a o svém rodišti pak vydává v roce 1925 v nakladatelství Moldavia historickou monografii pod názvem Ein Stück Heimatgeschichte. V ní popisuje, jakým způsobem vznikla takzvaná „Šumavská rychta pláničská“, jaké území zaujímal a kdo stál v čele rychty. Dozvídáme se, že v revolučním roce 1848 nebyl rychtářem nikdo jiný, než jeho dědeček Josef Reif z Jam.

Název Šumavská rychta pláničská byl ovšem zaveden až v roce 1918, do té doby se užíval název jen Klein-Planles nebo jen Planles.

Tento čínorodý člověk, na kterého jako na rodáka vzpomínáme, zemřel v Českých Budějovicích v roce 1929. Jeho přání spočinout v rodné zemi mu jeho sousedé splnili a donesli rakev s jeho tělem hned čtyři dny po úmrtí na hřbitov do Černé v Pošumaví.

V roce 1957, kdy byl hřbitov v Černé zrušen, byly jeho ostatky spolu s dalšími zemřelými uloženy na pietním místě v parčíku před místní školou, kde stojí Boží muka s nápisem „Zde odpočívají zemřelí z farnosti Černá v Pošumaví pochovaní v letech 1767 až 1957“.

K čerpání těchto poznatků o jednom z našich rodáků jsem využil nejenom obecní kroniky, ale především články autorů Jihočeské vědecké knihovny na výborném webu Kohoutí kříž.

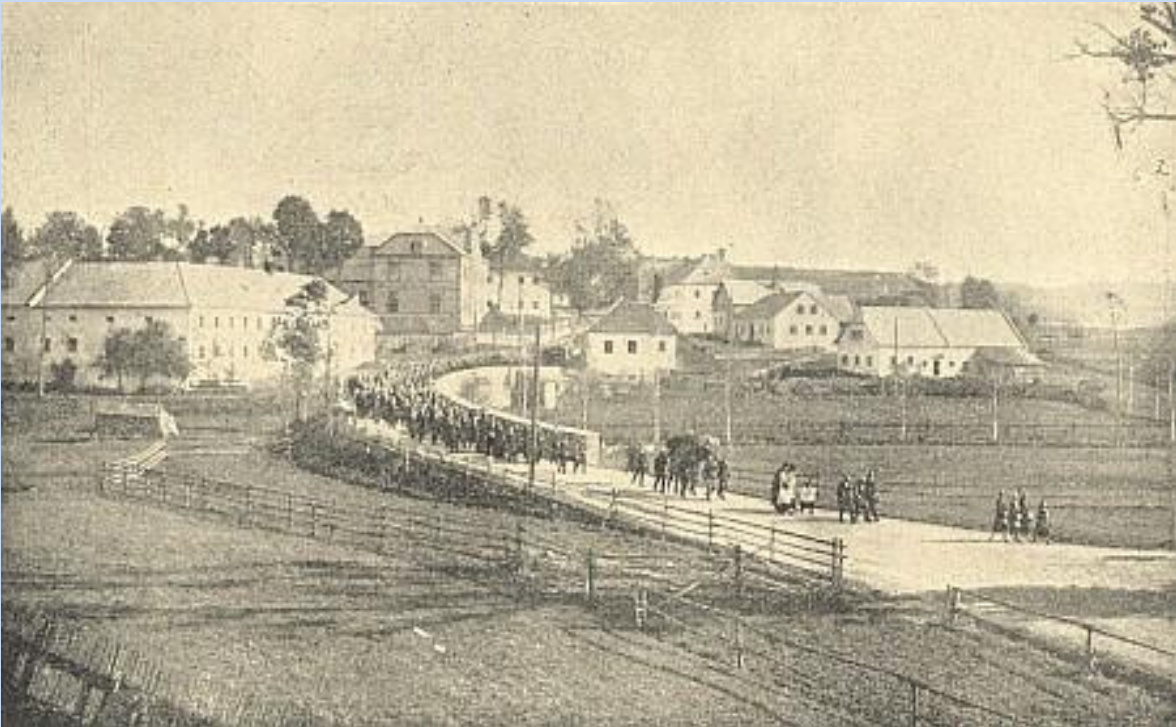
Českokrumlovský deník: Úterý, 24. leden 2012, František Záhora

Geburts-							Buch. 65			
Jahr, Monat und Tag		Name des Taufenden	Name des Täuflings	Religion	Verheiratet	Geburts-Ort, Haus-Nr., Bezirk, Kreis	Geburtnummer	Vater	Mutter	Patron
16	Juni 27 28	P. W. Maenik	Josef Reif	Katholisch	Nein	Kohlgraben, Kreis Bessarabien, Kreis Kischinew	11	Josef Reif, Kaufmann in Kohlgraben, Kreis Bessarabien, Kreis Kischinew	María v. Kuller, geb. Reif, Krauauer Müllerin in Kohlgraben, Kreis Bessarabien, Kreis Kischinew	Josef Josef, Landwirt in Kohlgraben, Kreis Bessarabien, Kreis Kischinew

Rodný list Josefa Reifa

V nakladatelství Moldavia

Jeho pohřeb se konal se konal v roce 1929 v Černé – průvod ke kostelu

Jaroslav Smrčka – Říčanský

Narodil se 12.června 1897 v Černé v Pošumaví v domě č.p.32 naproti pivovaru, kde také jeho otec pracoval jako správce. Současně byl však i hospodářským správcem tří dvorů a účetním tuhových dolů. Jako schwarzenberský úředník byl však velmi uvědomělým Čechem a svým rodokmenem navazoval na rodokmen určitého typu českého vlastenectví.

Jaroslav Smrčka v později sestaveném rodokmenu se dostal až k Václavu Smrčkovi, soukenickému tovaryši z roku 1616 z Humpolce, o němž se předpokládá, že měl návaznost na rytířský rod Smrčků z Mnichu.

Jaroslav Smrčka však prožil své dětství v Petrově Dvoře a obecnou školu i měšťanky navštěvoval v Netolicích a absolvoval učitelský ústav v Soběslavi. Učitelem se však nestal, válka způsobila, že nastoupil k zeměbraneckému pluku do Lince. Toužil po vysokoškolských studiích, rodiče ovšem chtěli, aby vystudovali i další sourozenci a tak se studií vzdal a nastoupil v r. 1919 službu u dopravního úřadu čsl.státních drah v Třeboni. Působil však jako úředník i ve Veselí nad Lužnicí, v Soběslavi a Prachaticích a od roku 1931 nejprve na ředitelství státních drah v Praze a pak na Ministerstvu dopravy. Jeho osudem se nakonec staly Říčany, po nichž převzal i své druhé příjmení.

Po dlouhá léta působil v různých mimoškolních výchovně-vzdělávacích činnostech, blízká mu byla i práce umělecká, byl vášnivým ochotníkem, oplýval i hudebním talentem. Se svým bratrem Františkem, narozeným 5.června 1898 rovněž v Černé v Pošumaví měli svůj komorní kvartet a vystupovali i jako pěvci, oba dva byli činní i ve sportu.

Jaroslav Smrčka se velmi účinně podílel na kulturním dění v Soběslavi, byl činný v Klubu českých turistů, ve Sboru pro záchranu hradu Choustník, byl funkcionářem Spolku divadelních ochotníků v Prachaticích.

V Praze byl organizátorem spolkového života „pražských Jihočechů“, kteří se sdružovali do spolku Zlatá stezka a do sdružení Kleť.

Celoživotní úctu a obdiv projevoval k Mistru Janu Husovi, jeho zamilovanými tématy byly rozhovory o skladateli Oskaru Nedbalovi, jehož otec se narodil rovněž v Černé v Pošumaví, dále o turistickém ruchu na Šumavě a o svém rodišti.

Před 35 léty, v roce 1977, jsem začal psát kroniku obce Černá v Pošumaví a během měsíce navštívil obec Jaroslav Smrčka. Bohužel zrovna v den jeho návštěvy jsem byl služebně vzdálen a tak hovořil jen s mou manželkou. Od té doby jsme spolu pak písemně korespondovali, zejména o psaní kroniky, o dalších rodácích z Černé, psal i o svém vlastním

životě. Dozvěděl jsem se tak něco o jeho bratru, vystudovaném právníku a operním pěvci, který účinkoval v Jihočeském divadle a zejména o jeho dědovi.

František Xaver Smrčka, jeho děd, žil v letech 1816 až 1890, je především známý tím, že byl prezidentem krajského soudu v Táboře. Ovšem předtím působil ve Vídni, v Benátkách, pak byl přeložen do Uher, dnešní Slovensko. V Humpolci, kde se narodil kandidoval i do říšského sněmu po svém příteli Karlu Havlíčku Borovském.

Na Slovensku se stal jeho přítelem evangelický farář Samuel Novák s nímž pěstovali česko-slovenskou vzájemnost. Samuel Novák byl zakladatelem Matice Slovenské a spoluvydavatelem Štúrových Národních novin. Jeho největší zásluhou bylo, že spolu s Ad. Medzihradským a Jánkem Matuškou, autorem slovenské hymny Nad Tatrou sa blýska, zachránil pro slovenský národ kežmarského studenta Pavola Orságha Hviezdoslava, když začal vydávat jeho básně.

Korespondence s Jaroslavem Smrčkou však netrvala dlouho, 9. března 1979 ve svých 82 letech zemřel. Přestože jsem se s ním nikdy osobně nesetkal, jeho dílo jsem stále sledoval a na jeho dopisy nezapoměl. Vždy končivali slovy – Pozdravujte můj rodný kraj a buďte zdráv!

Platí o něm slova Adalberta Stiftera: „Člověk sbírá tak dlouho vzpomínky, až se sám stane vzpomínkou“.

Vzpomínka na rodáka.

V roce 1977 jsem korespondoval s tehdy 80 ti letým panem Jaroslavem Smrčkou – Říčanským. Zajímal se o činnost v naší obci a zejména o osud německých kronik. Narodil se totiž v r. 1897 ve Schwarzbachu – Černé v Pošumaví v domě č.30, dnes č.32 naproti budově tehdejšího pivovaru. Jeho otec tam působil jako hospodářský správce tří dvorů / tehdy prý i v Bližné / a současně jako správce pivovaru a účetní Tuhových dolů.

Jeho děd František Smrčka byl presidentem táborského krajského soudu a velkým hlasatelem česko – slovenské vzájemnosti.

Pan Smrčka se především zajímal o německy psané kroniky samotné obce Černá v Pošumaví. Píše o letech 1957 – 1963, kdy se vědělo pouze to, že kroniku psal učitel J.R.Hahnel a to jen do roku 1933 a krátce na to zemřel. Co se dále stalo s kronikou nikdo tehdy nevěděl, snad jí měl psát p.Mádl Josef z Horní Plané, bývalý ředitel muzea. Funkcionáři obcí Horní Planá i Černá tehdy o osudu kroniky nic nevěděli nebo nechtěli vědět. Jaroslav Smrčka měl začít psát českou kroniku, ale jak mi sám tehdy napsal, neměl chuť psát něco, co mu bylo nadiktováno shora.

Činnost p.Smrčky byla rozsáhlá, obdivuhodná a záslužná. Zajímal se a svou činností přispíval ke kulturnímu dění v řadě míst republiky.

Do naší obce též v roce 1978 zavítal, ovšem nepotkali jsme se spolu, hovořil pouze s mou manželkou. Nedlouho potom v r.1979 zemřel.

Pan

Ing. František Záhora

kronikář MNV Černá v Pošumaví

Vážený pane inženýre,

narodil jsem se před 80 ti léty – 12. 6. 1897 proti pivovaru.

Mou fotografii rodného domu a bytem v 1.poschodí, přikládám.

Můj otec, absolvent Vyšší hospodářské školy v Táboře, působil tam jako hospodářský správce tří dvorů, současně jako správce pivovaru a účetní tuhových dolů. Jeho životopis

otiskl prof. Navrátil, bývalý vedoucí st. archivu, v Kulturním kalendáři okresu Český Krumlov č. 9 – 10, u příležitosti jeho výročí 100. narození v Trnavě. Předpokládám, že časopis je v tamní knihovně.

Když jsem letos 7. července navštívil své rodiště, kde jsem předsedu ani tajemníka MNV nestihl, poznal jsem Vaši paní choť, která mě řekla, že píšete obecní kroniku. O tu jsem se již dávno zajímal a 14. 9. 1956 navštívil v Perneku Josefa Mádlu, bývalého ředitele archivu v. v., který mě kroniku z Černé, psanou německým kantorem ukazoval a řekl, že ji má doplnit spolu s kronikou z Horní Plané. Později mě sdělil správce Stifterova domku, že tam také Mádl úřadoval a kroniky měl u sebe. O hledaných kronikách jsem jednal také s bývalým tajemníkem MNV v Horní Plané panem Malým, později tajemníkem v Českém Krumlově, ale ani ten nic nevěděl.

V Perneku působil a Mádlu znal pan Šafránek, t. č. ředitel ZDŠ v Hlavatcích u Bechyně. Ten mně upozornil na také v Perneku dříve působícího učitele Nouzu, který, jak mě sdělil, s Mádlem též o kronikách jednal – ale další jednání zařizoval tehdejší tajemník MNV v Černé – p. Podroužek. I ten, jak napsal, ovšem nechce nebo skutečně neví o kronikách nic. Podle soudu učitele Nouzy, zůstaly kroniky v pozůstalosti Mádlu, který zemřel v Horní Plané v Domově důchodců – a je otázka, zda nebyly někde zničeny. Nevím, kdy Mádl zemřel a kdo jeho pozůstalost likvidoval. V posledním jeho dopisu z 22. listopadu 1957 m.j. napsal: „Německá kronika obce Černá v Pošumaví, psaná učitelem J. R. Hahnelem, je dosud u mne. Je jenom 1.díl, který byl ukončen v roce 1933, krátce před smrtí pisatele kronikáře. Druhý díl již nepsal a také nikdo na něm nepracoval. Na české kronice jsem měl pracovat já a také jsem začal. Ale poněvadž nemoc se má práce zpozdila a pak, že kdekdo chtěl mě diktovat, co mám a co nesmím do kroniky psát, prostě jsem řekl, aby Komunistická strana psala si své vlastní zápisy pro sebe, ale ne do kroniky obce. Také v Hodňově i Hůrce jsem toho nechal. Nic jsem za to neměl a nač se mám rozčilovat.

Zato spolupracuji na kronice obce Želnavá s tamější kronikářkou pí. Marií Duškovou, kde nikdo se nám do toho neplete a pak na kronice obce Jeronín u Brloha, kde kroniku vede uvědomělý učitel, ale ne žádný fanatik...“

To je vše, co jsem zjistil, žel, že výsledek zklamal. Mádl se 5.11.1957 zmiňoval o svém dopise, který jsem však nedostal. Sdělil jsem mu to a tím naše korespondence skončila. Stále myslím, vrátil – li kroniku z Horní Plané, zda nebyla také ta z Černé přiložena.

V Černé se také narodil otec hudebního skladatele Oskara Nedbala, jehož děd tam byl také schv. správcem s početnou rodinou. Tamním rodákem je i Karel Bystřický, ředitel pivovaru v Třeboni.

Zajímá mne vše co se v Černé a okolo ní děje. Postrádám dopisovatele v časopisu ONV Český krumlov – Jiskra.

Těším se, co mě napíšete. Z Historického klubu při Jč. muzeu v Čes. Budějovicích, Vám pošlou věstník Výběž č. 2, v němž je můj příspěvek o mém dědu F.X.Smrčkovi a jeho slovenském příteli, též vlastenci – štúrovci Samuelu Novákovi. Také tam napsal dr. Bílek, ředitel Gymnazia v Třeboni článek k mým osmedesátinám. V Orbisu jsem intervenoval za celkový pohled na Černou – od Letního kina.

Pozdravujte můj rodný kraj a buďte zdráv – s pozdravem

Jaroslav Smrčka – Říčanský.

PhDr. Josef Bílek, Jindřichův Hradec

VZPOMÍNKA A POZDRAV K 80. NAROZENINÁM JAROSLAVA SMRČKY - ŘÍČANSKÉHO

/ 12. června 1977 /

Řada pohnutých událostí v životě Jaroslava Smrčky - Říčanského, člena HK JČM a dopisovatele Výběru, by se dala vyložit na podkladě jeho vztahu k jižním Čechám.

Narozen v Černé v Pošumaví /tehdy Schwarzbach/ v rodině uvědomělého Čecha - schwarzenberského úředníka - navazoval na rodokmen určitého typu českého vlastenectví. Ve vlastním zpracovaném rodopisném přehledu se dostal až k Václavu Smrčkovi, soukenickému tovaryšovi z roku 1616 z Humpolce, o němž předpokládá, že měl návaznost na rytířský rod Smrčků z Mnichu. Jaroslav Smrčka si velmi váží - už svého děda, Františka X. Smrčky, presidenta tábořského krajského soudu /+ 1890 v Táboře/ a pěstitele česko-slovenské vzájemnosti, stejně tak jako svého otce /1859 - 1942/, o němž uvádí, že sepsal autobiografii, uloženou v třeboňském archivu pod č. ID 7D 5b. Jaroslav Smrčka-Říčanský žil ve svém dětství v Petrově Dvoře a odtud navštěvoval obecnou školu a první měšťanku v Netolicích. Hodlal pak dostudovat na tábořské reálce, otec byl však přeložen do Třeboně a tak Jaroslav Smrčka chodil do učitelského ústavu v Soběslavi /maturita r. 1915/. Učitelem se však nestal, protože do jeho života zasáhly válečné události. Jako osmáctiletý nastoupil vojenskou službu u zeměbraneckého pluku č. 28 v Linci. I léta I. světové války velmi zasáhla do jeho života, píše o různých příkořích v Linci. Toužil po vysokoškolských studiích, ale po zhoršení hmotné situace rodičů, kteří chtěli, aby vystudovali také další sourozenci, se studií vzdal a v březnu 1919 nastoupil službu u dopravního úřadu čsl. státních drah v Třeboni a složil tu příslušné zkoušky. Roku 1922 se oženil Františkou Měříčkovou a díky tomuto spojení se opět utužil jeho vztah ke kraji. /Jeho manželka pocházela z Lužnice, ze starého jihočeského mlynářského rodu, který podle rodové tradice směřoval k Adamu Měříčkovi, roku 1635 vlastníku Kozského mlýna nad Kozím Hrádkem/. Jaroslav Smrčka pak působil ve Veselí nad Lužnicí, v Soběslavi /1921-1928/ a od r. 1928 jako úředník správy provozu ČSD v Prachaticích. V roce 1931 byl služebně přeložen do Prahy napřed k ředitelství stát. drah a pak k ministerstvu dopravy a zde zažil tíživou dobu protektorátu i radostné osvobození naší vlasti Sovětskou armádou. V letech po 2. světové válce se opět vrátil do jižních Čech a byl zaměstnán na Třeboňsku a v Soběslavi, jeho osudem se však stávají Říčany, kde žije dosud. Na Třeboňsko a do jižních Čech se stále rád vrací.

Jestliže mu osud zabránil věnovat se práci ve školství, působil dlouhá léta - řekli bychom dnešní terminologií - v mimoškolních formách výchovně-vzdělávací a společenské činnosti a ta mu do velké míry jistě nahrazovala původní směr jeho životní dráhy: už za svého třeboňského pobytu se účastnil ochotnické činnosti a byla mu blízká umělecká práce jeho dalších sourozenců. /Bratři Smrčkové měli svůj komorní kvartet, vystupovali i jako pěvci - zejména bratr František - jako účastníci společenských událostí, hudba, sport, studentský život/. Podílel se velmi účinně na kulturním a spolkovém dění také v Soběslavi /v činnosti KČST a se Sborem pro záchranu hradu Choustníka, v péči o ostrčilovské památky/, přispíval už i tu do krajských časopisů v Táboře. Podobnou činnost rozvíjel i za svého prechatického působení, zde se snažil i o růst národního uvědomění a velmi silně zasahoval do činnosti

111

PhDr. Josef Bílek – Vzpomínka a pozdrav k 80. narozeninám Jaroslava Smrčky-Říčanského
/ 12. června 1977 /

Řada pohnutých událostí v životě Jaroslava Smrčky - Říčanského, by se dala vyložit na podkladě jeho vztahu k jižním Čechám.

Narozen v Černé v Pošumaví/ tehdy Schwarzbach/ v rodině uvědomělého Čecha - schwarzenberského úředníka - navazoval na rodokmen určitého typu českého vlastenectví.

Ve vlastním zpracovaném rodopisném přehledu se dostal až k Václavu Smrčkovi, soukenickému tovaryšovi z roku 1616 z Humpolce, o němž předpokládá, že měl návaznost na rytířský rod Smrčků z Mnichu.

Jaroslav Smrčka si velmi váží už svého děda, Františka X. Smrčky, presidenta tábořského krajského soudu/ + 1890 v Táboře/ a pěstitele česko-slovanské vzájemnosti, stejně tak jako svého otce/1859 – 1942/, o němž uvádí, že sepsal autobiografii, uloženou v třeboňském archivu.

Jaroslav Smrčka –Říčanský žil ve svém dětství v Petrově Dvoře a odtud navštěvoval obecnou školu a první měšťanky v Netolicích. Hodlal pak dostudovat na tábořské reálce, otec byl však přeložen do Třeboně a tak Jaroslav Smrčka chodil do učitelaského ústavu v Soběslavi, kde maturoval v roce 1915. Učitelem se však nestal, protože do jeho života zasáhly válečné události. Jako osmnáctiletý nastoupil vojenskou službu u zeměbranceckého pluku č.28 v Linci.

Toužil po vysokoškolských studiích, ale po zhoršení hmotné situace rodičů, kteří chtěli, aby vystudovali také další sourozenci, se studií vzdal a v březnu 1919 nastoupil službu u dopravního úřadu čsl. státních drah v Třeboni a složil tu příslušné zkoušky.

Roku 1922 se oženil s Františkou Měřičkovou a díky tomuto spojení se opět utítil jeho vztah ke kraji. Jeho manželka pocházela z Lužnice, ze starého jihočeského mlynářského rodu, který podle rodové tradice směřoval k Adamu Měřičkovi, roku 1635 vlastnícímu Kozský mlýn nad Kozím Hrádkem.

Jaroslav Smrčka pak dále působil ve Veselí nad Lužnicí, v Soběslavi/1921 – 1928/ a od r. 1928 jako úředník správy provozu ČSD v Prachaticích. V roce 1931 byl služebně přeložen do Prahy napřed k ředitelství státních drah a pak k Ministerstvu dopravy.

Po II. světové válce se opět vrátil do jižních Čech a byl zaměstnán na Třeboňsku a v Soběslavi, jeho osudem se však stávají Říčany, kde dosud žije.

Jaroslav Smrčka působil dlouhá léta v mimoškolních formách výchovně-vzdělávací a společenské činnosti, která mu do velké míry nahrazovala původní směr jeho životní dráhy – učitelství.

Už za svého třeboňského pobytu se účastnil ochotnické činnosti, blízká mu byla umělecká práce jeho dalších sourozenců. Bratři Smrčkové měli svůj komorní kvartet, vystupovali i jako pěvci- zejména bratr František- i jako účastníci společenských událostí, v hudbě a ve sportu.

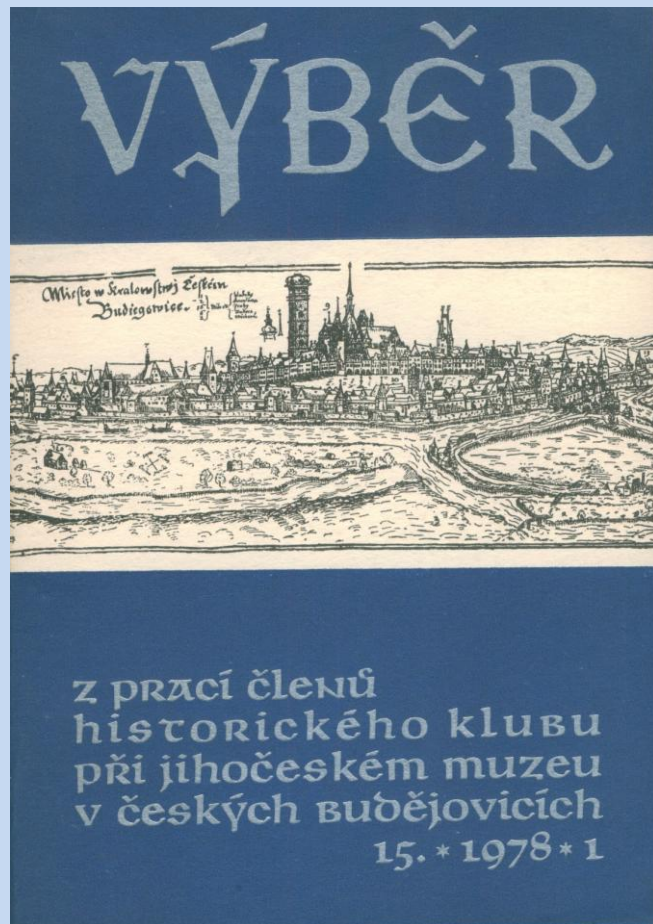
Jaroslav Smrčka se velmi účinně podílel na kulturním a spolkovém dění také v Soběslavi, zejména v činnosti Klubu českých turistů, se Sborem pro záchranu hradu Choustníka, v péči o ostrčilovské památky a přispíval do krajinských časopisů v Táboře.

Podobnou činnost rozvíjel i za svého působení v Prachaticích, kde se snažil i o růst národního uvědomění a velmi silně zasahoval do činnosti divadelní, zejména jako funkcionář Spolku divadelních ochotníků.

V pražském období vyniká Smrčka jako organizátor spolkového života „pražských Jihočechů“, kteří se tehdy sdružovali do spolku Zlatá stezka(Klub rodáků a přátel z Prachaticka) a do sdružení „Kleť“.

Projevoval celoživotní úctu a obdiv k Mistru Janu Husovi, patří mu zásluha o některé jihočeské stavební a kulturní památky, jichž byl a je strážcem (Helfenburk, Choustník aj.)

Titulní stránka časopisu, kam J.S. pravidelně přispíval svými články

Rodný dům Jaroslava a Františka Smrčkových v Černé v Pošumaví

František Smrčka

JUDr. František Smrčka, advokát a koncertní a operní pěvec, se narodil 5. června 1898 v Černé v Pošumaví / Schwarzbach/ v domě čp. 30 (nyní 32), naproti pivovaru.

Koncertoval u opery Jihočeského divadla, podařilo se mu najít ukázkou z opery Carla Zellerera – Ptáčník, kde František Smrčka vystupoval v roli profesora Červíčka. Ukázkou je z roku 1953 a hrál zde po boku např. Květy Fialové, Jiřího Císlera, Karla Rodena st. a dalších, tehdy významných hvězd.

KRAJSKÉ OBLASTNÍ DIVADLO Č. BUDĚJOVICE

Carl Zeller:

PTÁČNÍK

Opereta o 3 dějstvích.

Libreto: M. West a L. Held	Choreografie: S. Jindřich
Překlad: K. Zavřel	Kostýmy: F. Veselý
Režie: A. Šmíd	Napovídá: L. Chlumský
Dirigent: [redacted] J. Dostál	Inspice: J. Janurová
Výprava: J. Brehms—V. Šimeček	

Kněžna Marie	{Božena Havlíčková
Baronka Adelína	{Eva Valentová
Komtesa Mimi	{Vlasta Vilská
Baron Weps	{Jarmila Karenová
Hrabě Stanislav, gardový poručík, jeho synovec	Marie Smitková
Pijáček } profesoři	Leon Kubíček-Slavník
Červíček }	{Jiří Císlar
Adam, mladý ptáčník z Tyrol	{Adolf Veselý
Krista, děvče z pošty	{Adolf Němec j. h.
Šnek, starosta	{Dr František Smrčka j. h.
Emerencie, jeho dcera	Miloš Zavřel
Hostinská	{Julie Botošová
Bětka, sklepnice	{Věra Štiborová
Knotek, knížecí lokaj	František Kokej
1. člen obecního výboru	Anna Friedová
2. člen obecního výboru	Věra Šmídová
3. člen obecního výboru	Květa Fialová
4. člen obecního výboru	Petr Charvát
Knížecí honec	Stanislav Podzimek
	Karel Roden
	{Jan Blažek
	{František Novotný
	Zdeněk Kozák
	Bohuslav Billich

Doba: Začátkem 18. století někde v Porýní.

Hlavní přestávka po 1. dějství. [redacted]

Premiéra 9. prosince 1953.

JUDr. František Smrčka byl mladším bratrem historika a všestranného kulturního pracovníka Jaroslava Smrčky – Říčanského. Oba bratři měli svůj komorní kvartet a vystupovali jako pěvci i jako účastníci společenských událostí v hudbě a ve sportu.

František Smrčka zemřel 4. listopadu 1960 v Českých Budějovicích.

Haro Senft

Na skvělém webu „Kohoutí kříž“ nachází milovník historie a zejména té šumavské, mnoho dat, údajů a příběhů, které jeho autoři Jan Mareš a Ivo Kareš z Jihočeské vědecké knihovny vytvořili a neustále doplňují novými poznatky. Ke své kronikářské práci jsem již čerpal z mnoha zde uvedených námětů a stále se objevují nové.

Tak jsem se dostal i ke jménu Haro Senft. Filmoví znalci jistě vědí o kom je řeč, já se přiznám, že jsem to jméno dosud neznal. Přitom je to, jak se uvádí, známý německý filmový režisér, scénárista a filmový producent s kořeny v naší vlasti, ba přímo v oblasti našeho působení. Narodil se 27. září 1928 v Českých Budějovicích v ulici U tří lvů, jeho matka pocházela z Českého Krumlova a otec z Černé v Pošumaví.

To je vlastně to hlavní, co mě v tomto případě zaujalo, záznam o narození a křtu v matrice obce Černá v Pošumaví, která je uložena ve Státním oblastním archivu Třeboň.

Zde je uvedeno, že Jaroslav Franz Xaverius Senft spatřil světlo světa dne 9. července 1893 jako syn vrchního sládky Franze Senfta, ve schwarzenberském knížecím pivovaru v budově čp. 29 ve Schwarzbachu / Černá v Pošumaví/.

V době narození Haro Senfta byl jeho otec ředitelem českobudějovické pobočky Kreditanstalt der Deutschen a předsedou organizace Bund der Deutschen.

V letech 1938 – 1940 byl otec pověřen vedením ředitelství Kreditanstaltu v Praze a současně regionálním ředitelem všech poboček na celé Šumavě.

V Praze Haro navštěvoval měšťanku, od září 1943 do dubna byl jako pomocná síla u Luftwaffe, ale hned 10. května 1945 byl s celou rodinou zatčen, internován v lágru a v květnu 1946 zařazen do odsunu.

Od roku 1949 studoval Haro divadelní, filmovou a rozhlasovou akademii ve Wiesbadenu, v roce 1954 založil ve spolkové zemi Hesensko svou produkční společnost Boheme film, která byla za dva roky v Mnichově přejmenována na Haro Senft-Film.

Byl iniciátorem tzv. Oberhausenského manifestu, stal se výraznou postavou mladého německého filmu a získal mnoho domácích i zahraničních ocenění. V roce 1961 byl nominován na Oscara za nejlepší krátký film „Kahl“, pojednávající o jaderné elektrárně.

Kladně je hodnocen jeho dokument o pražské FAMU z roku 1966 nazvaný „Příležitost promluvit“, který však byl u nás uveden až v roce 2009 na Festivalu nad řekou v Písku. Zde dostali onu příležitost promluvit přední českoslovenští režiséři - Miloš Forman, Věra Chytilová, Hynek Bočan, Elmar Klos, Jiří Menzel, Jan Němec, Ivan Passer, Evald Schorm, Jaromil Jireš a další, nechybí ani Václav Havel.

Nakonec se však vracím k jeho otci, rodákovi z Černé v Pošumaví, který zemřel dne 1. července 1980, jen několik dní před svými 87 narozeninami a čtrnáct měsíců po smrti své

ženy. Pochován je v Pöckingu, bavorském městečku, kde od roku 1954 žije , v příštím roce stoletý Ota Habsburský, syn císaře Karla I. a císařovny Zity, ale to již by byla jiná kapitola.

Geburts-										Buch.		
Jahr, Monat und Tag		Name des Taufenden	Name des Taufelings	Religion	Gefährliche Krankheiten	Geburt	Geburts-Ort, Haus-Nr., Bezirk, Kreis	Gebamme	Vater	Mutter	Patron	
der Geburt	der Taufe								Der- und Name, Charakter oder Beschäftigung (Haus-Nr., Bezirk, Kreis); Der- und Name, Charakter oder Beschäftigung seiner Eltern.	Der- und Name, Geburtsort (Haus-Nr., Bezirk, Kreis); Der- und Name, Charakter oder Beschäftigung ihrer Eltern.	Der- und Name, Stand oder Beschäftigung.	
1893	Juli	Anton, Holarsch, Römisch-kath.	Jaroslav Franz Xaverius Senft	Römisch-kath.			Schwarzbach Nr. 29, II. j.: Krumplau, Pöckling, Böhmen.	Marie Schiffo, Pöckling, Böhmen.	Joan. Senft, Krumplau, Schwarzbach, Böhmen.	Magdalena Joh. Hofner, Pöckling, Böhmen.	Joseph Senft, Pöckling, Böhmen.	

Záznam o otcově narození a křtu v matrice obce Černá v Pošumaví svědčí o tom, že Jaroslav Franz Xaverius Senft spatřil tu světlo světa 9. července 1893 v rodině vrchního sládka zdejšího schwarzenberského knížecího pivovaru (čp. 29) Franze Senfta, syna továrního kontrolora Wilibalda Senfta z Týnce nad Sázavou a jeho ženy Marie, roz. Baborové, z Kaletic (dvůr u Radomyšle blízko Strakonice) - matkou novorozence pak byla Magdalena, roz. Janečková, dcera Josefa Janečka, majitele hospodářství v Plástovicích, okres České Budějovice, a jeho ženy Walburgy, roz. Cyrhanové ze Sedlce, okr. České Budějovice
 Repro SOA v Třeboni - [digitální archiv](#)

Otec - narozený v Černé – několik dní před svými 87 smrti své ženy. Pochován je v městečku, kde od roku 1954

zemřel 1.července 1980, narozeninami a 14 měsíců po v Pöckingu, bavorském městečku, kde od roku 1954 žije i Ota Habsburský.

In tiefer Trauer geben wir Nachricht vom Tode unseres lieben Vaters, Bruders, Großvaters und Schwagers

Herr Jaro Franz Senft
 aus Schwarzbach im Böhmerwald
 geb. am 9. Juli 1893 – gest. am 1. Juli 1980
 Bankdirektor i. R.
 ehem. Vorstandsmitglied der Kreditanstalt der Deutschen in Prag.

Er starb – unerwartet – wenige Tage vor seinem 87. Geburtstag, nur 14 Monate nach dem Tode seiner Frau, und hat neben ihr im Familiengrab in Pöcking bei Starnberg seine letzte Ruhestätte gefunden.

Helga Hermine Pfitzner geb. Senft
 und alle Angehörigen

8134 Pöcking bei Starnberg, Hochfeld 19 A

František Dörfl

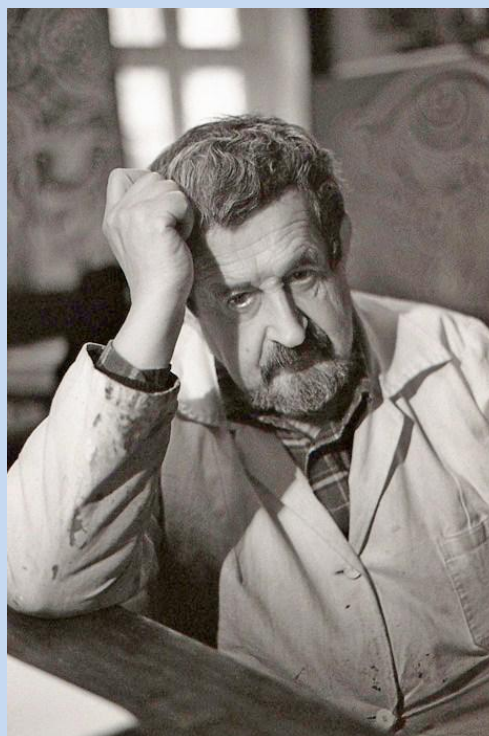
Narozen 23. 3.1934

malíř, grafik a sochař, žijící umělec

Jeho otec Franz Dörfl byl zámečnický, měl v nájmu dílnu předělanou ze strojovny v domě čp. 39.

V roce 1930 postavil dům čp. 57 a tam také pak přemístil svou dílnu.

Studium 1953 SPŠS Jihlava, soukromě studoval u malíře Theodora Bechníka (1957 - 1962). Získal ocenění Medaile za grafiku v rámci Premie nazionale del Pomero, později Amici del Pomero (1982,1989,1991), Miláno, Itálie. Je zastoupen ve sbírkách oblastní galerie Vysočiny v Jihlavě, Galerii moderního umění v Hradci Králové, Ministerstvu kultury ČR, Galerie La Viscontea v Miláně, Itálie. V soukromých sbírkách v ČR i v zahraničí. Žije a pracuje v Jihlavě.

František Dörfl se narodil 23. 3. 1934 v Černé na Šumavě jako první ze tří dětí. Otec byl živnostníkem, vlastnil zámečnictví a malý obchod s potravinami; snad kvůli tomu nesměl být později mladý František přijat na lesnickou školu. V roce 1938 odešla rodina při německém >>anšlusu<< do Velešína (jako poslední Češi utíkají před vojáky, matka málem potratí). Roku 1947 se rodina odstěhovala do Jihlavy, kde malíř žije dodnes.

František se setkal s uměním poprvé doma, otec (také František) ve volném čase maloval. Kdysi si otcova talentu povšiml učitel na obecné škole a doporučil jej k vyššímu vzdělání, což však vzhledem k finanční situaci rodiny nebylo možné. Později se stejná situace opakovala i v případě syna Františka. Otec však přestal ve svých třiceti letech zcela s jakoukoli výtvarnou činností a teprve po sedmdesátce se vrátil k bývalému koníčku. Vyřezával ze dřeva dle předloh půvabné, až naivně působící plastiky. Vyznačují se precizním provedením, svědčícím o technické zručnosti.

U něj nacházel František porozumění pro své nadání, otec mu byl nápomocen při seznamování s technikami, nástroji apod. Bohužel později nesdílel otec synovo nadšení pro nerealistické vyjadřování. František obdivoval Marce Chagalla, Maxe Ernsta, Salvadora Dalího; reprodukce těchto malířů znal z časopisu *Pramen*.

Tak o této době napsal sám malíř: >>První dojmy, které si uvědomuji ve vztahu k výtvarnému umění, a zanechaly ve mně stopy, bylo prohlížení otcem odebíraného časopisu *Pramen* (v roce 1946, 47) a v něm barevné reprodukce děl P. Cézanna, H. Matisse, P. Picassa a G. Braquea a M. Chagalla a dalších. Ohromě mě to tenkrát přitahovalo, fascinovalo, dá se říci na první pohled. Od osmnácti let jsem jezdil na kole ven do krajiny kreslit a malovat. Nadělal jsem spousty kreseb uhlem, tužkou, akvarely i tempery a také pastely. Velkou většinu jsem později zničil, něco rozdál a malou část si ponechal.

V letech 1949-1951 se František vyučil zámečnickem, pak (1951-1953) nastoupil na strojní průmyslovou školu v Jihlavě. Není bez zajímavosti, že na škole vyučoval matematiku a elektrotechniku Zdeněk Zrzavý, synovec Jana Zrzavého. Učitel tak F. Dörflovi zprostředkoval první významný kontakt s uměním. Občas jej brával k sobě domů a ukazoval mu strýcovy originály a vůbec s ním hovořil o umění.

V letech 1953-54 a 1956-57 pracoval F. Dörfel jako kontrolor a konstruktér hydraulických zařízení v jihlavském závodě Jihlavan. Setkal se tam s druhým synovcem Jana Zrzavého téhož jména. I on mu předal něco z rodinného tradičního zájmu o umění.

V letech 1956-61 studoval soukromě s několika jinými malíři u Theodora Bechníka, který mu zprostředkoval první širší vědomosti o výtvarném umění. Poznal Georgese Rouaulta, André Deraina, impresionismus.

Dörfel sám vzpomínal: >>Po ukončení vojenské služby (1956), kde jsem ve volných chvílích také maloval, jsem se seznámil zde v Jihlavě s J. Boškou, Pojerem, J. Syrovým, T. Bechníkem a trochu později s ing. J. Jirmusem a dalšími přáteli. Začali jsme pracovat ve společném ateliéru dle modelů kresby hlavy, figury, zátiší apod. V této době jsme se také dostali ke grafice a objevovali taje linorytu, dřevorytu, suché jehly, leptu i litografie.

Se Stanislavem Pojerem, Miroslavem Kalinou, Janem Syrovým a dalšími jezdil F. Dörfel v té době na Čerínku, tradiční místo setkání, dnes již téměř legendární. Zabývali se zejména plenérovou malbou v inspirativním prostředí Vysočiny. Theodor Bechnik vedl své žáky k uvolnění kresby na větších formátech. Pracovalo se silnějšími štětci, z technik se zkoušela tempera, vaječná tempera. Dörfel se v té době seznámil také s dalšími výtvarnými postupy – suchou jehlou, monotypem, zkoumal možnosti různých podkladů. Cvičili kompozice, pokusili se o kubistický rozklad figury.

F. Dörfel se zde tedy naučil postupům potřebným k namalování krajiny, figury, zátiší v duchu tradice vedoucí od Mikoláše Alše k Františku Kupkovi.

Již v roce 1956 přivezl František Dörfel své malby historičce umění Ludmile Vachtové, se kterou se znala Františkova sestřenice. Ludmila Vachtová byla v té době zaměstnána ve *Výtvarné práci*. Morálně Františka podpořila, doporučila mu studium na akademii výtvarných umění. Rodina však byla v těžké ekonomické situaci, proto se František rozhodl na akademii přijímací řízení nepodstupovat.

První významné Dörflovy obrazy vznikly začátkem padesátých let. Akvarely, tempery, kresby; námětově nebyl vyhraněn – zachycoval krajinu, portréty, ilustroval Kafkovo dílo, prokleté básníky. V těchto raných pracích akcentoval psychologizující pojetí. Hledal vyjádření charakteru, typu portrétovaného, a stejně tak i zachycení vnitřní psychologie krajiny. Z kreseb, narychlo načrtnutých, vyvěrala úzkost, duchovní napětí, na povrch vystupovaly poslední věci člověka. Jestliže tento existenciální rozměr je později stěžejí zachytitelný (například v stále novém objevování a hledání neprozkoumaných technik), zde vystupoval naplno. Tváře jsou deformované, pokroucené až halucinačními vizemi.

Umělcovo souznění s moderním vyjádřením Joana Miróa, či Wassily Kandinského je zcela intuitivní. F. Dörfel nepotřeboval vykonat dlouhou bolestivou pouť k nepředmětnému vyjádření (rozumové uchopení přijde v šedesátých letech díky Arsénu Pohribnému).

F. Dörfel začal ve své tvorbě prakticky na pozici vývoje umění konce třicátých let. Nemohl znát poválečný stav v USA nebo ve Francii, vycházel z pozice českého umění (poezie Skupiny 42) a svébytným způsobem vytvářel sobě vlastní podobu možného směřování vývoje umění po druhé světové válce. Jeho pozdější setkání s moderním světovým uměním v šedesátých letech nebude pro něj již tak zásadní.

V roce 1953 vznikl první expresivní obraz (dle autorových slov), na základě prožitku vyvolaného krajinou před bouří.

Na přelomu padesátých a šedesátých let se Dörfl také setkal na celostátním školení s Františkem Grosse, tehdy předsedou Lidové umělecké tvořivosti a názorově se s ním střetl. Gross přirovnal Dörfla k olomouckému malíři Dvorskému. Viděl v Dörflově *Kosmickém cyklu* eklektické přejímání Dvorského impresivní barevnosti. Dörfl se tehdy hájil poukazem na generační rozdíl. Později, po Dörflově samostatné výstavě v OGV v Jihlavě v roce 1967 se F. Dörflovi František Gross omluvil.

V letech 1960-1965 se F. Dörfl stal členem malířské skupiny Současnost, ve které tvořil spolu s malíři známými již ze studií u T. Bechníka.

V roce 1965 přišel do Jihlavy historik umění Otakar Máčel. Možnost srovnání se zahraničím byla velmi omezená a tak bylo důležité, že Máčel vlastnil mnoho katalogů ze světových výstav, zajímal se také o moderní umění, čímž mladému Dörflovi zprostředkoval možnost seznámení s nejnovějšími tendencemi - jednalo se o strukturalismus, art brut. Ale nejen to. Dörflovi se tak dostaly do rukou i kvalitnější reprodukce jeho oblíbených malířů - Kandinského, Klea a dalších.

F. Dörfl se tehdy již sám podílel na přípravě několika výstav současného umění v Jihlavě, například Radoslava Kratiny. Seznámil se s Jiřím Kolářem, Janem Kotíkem. Po vernisážích těchto autorů probíhaly besedy, jichž se Dörfl také zúčastňoval. Jiří Kolář mu mimo jiné pomohl objasnit některé důležité otázky týkající se moderního umění, zvláště pak problémy komunikace.

Kolář verbalizoval to, co Dörfl cítil podvědomě již dříve a stal se mu morální podporou. Dörfl si uvědomil, že nestojí ve své cestě za moderním výrazem sám. Umělec se tak v polovině šedesátých let pohyboval téměř v centru výtvarného dění, zejména v situaci, kdy dvě významné osobnosti jako Kolář a Kotík v Praze vystavovat nemohly. V té době se také seznámil s Arsénem Pohribným.

Přes nepochybnou informovanost se však F. Dörfl nesnažil o eklektické napodobení; nové podněty přijímal, ale výtvarný zápas vybojoval vlastní cestou.

10 František Dörfl, z cyklu Konstrukce organismů, 2000-2002, komb. technika, 93 x 70 cm

Malíř se stal v roce 1967 členem Klubu konkrétníků. V roce 1967 vystavoval v Alpbachu v Rakousku. Jeho *Modrý triptych* byl vystaven v roce 1968 v Angli, v Eisteddfod. Následovalo mnoho dalších zahraničních výstav. Normalizace však ukončila napříště veškerou výstavní aktivitu Klubu i jeho jednotlivých členů.

Malíř se poté uzavřel do soukromí, kde tiše s neuvěřitelnou vytrvalostí a pílí pracoval na svém díle. Až po roce 1989 začal opět vystavovat.

Vzhledem k tomu, že naprostá většina mých obrazů vzniká dlouhodobě při různých psychických stavech, zážitcích, obdobích radosti či žalu, klidu, i vzrušení, chci aby obdobně mohl působit i působit či zaujmout diváka.

Postupně se snažit vytvořit nějakou syntézu, ve které by se zrcadlila v zlomcích či po etapách celá epocha se všemi krajnostmi, limity. Ovšem lze např. těžko jen stavět na Malevičovi, i když lze k tomuto popření i nalezení maximálně zjednodušeného výtvarna dospět i z jiných konců než

uvedený Malevič. Spíše lze nalézt netušené možnosti při zcela novém přístupu nebo např. při navázání na tvorbu F. Kupky, W. Kandinského, Delaunae, Vasarelyho, Staëla a dalších známých i neznámých, ale dobrých autorů, kde lze nalézt prostor i bílých míst na výtvarném poli.

Výtvarný výraz by měl být a vlastně musí být adekvátní soudobému vědomí a poznání dnešní společnosti. To znamená, že forma výtvarného díla musí být adekvátní svému prostředí.

Mé využití současného stavu – obrazy se léty v ateliéru kupí a kupí, až na nějaké výjimky po době třiceti pěti let, a aby toto bylo pro mou osobu přínosem, chci dosáhnouti stále lepších výsledků a to častým díváním, porovnáváním, přemýšlením dotvářet, odstranit či přemalovat některé části či prvky, které během doby buď zastaraly, zevšedněly či byly jinak překonány, a nahradit tím část díla či celé, tím, co v současnosti považuji za nejlepší.

„Kácím vše žádná skutečnost mi není svatá“ R. W. Emerson. Tento úryvek citátu mě stále fascinuje.

Báseň, která mi utkvěla v paměti z dob mládí, byla od R. Kiplinga „Když“, v té době jsem byl skautem (1945-49)

První dojmy, které si uvědomuji ve vztahu k výtvarnému umění, a zanechaly ve mně stopy, bylo prohlížení otcem odebíraného časopisu Pramen (v roce 1946, 47) a v něm barevné reprodukce děl P. Cézanna, H. Matisse, P. Picassa a G. Braquea a M. Chagalla a dalších. Ohromě mě to tenkrát přitahovalo, fascinovalo, dá se říci na první pohled. Od osmnácti let jsem jezdil na kole ven do krajiny kreslit a malovat. Nadělal jsem spousty kreseb uhlem, tužkou, akvarely i tempery a také pastely. Velkou většinu jsem později zničil, něco rozdal a malou část si ponechal. Po ukončení vojenské služby (1956), kde jsem ve volných chvílích také maloval, jsem se seznámil zde v Jihlavě s J. Boškou, Pojerem, J. Srovým, T. Bechníkem a trochu později s ing. J. Jirmusem a dalšími přáteli. Začali jsme pracovat ve společném ateliéru dle modelů kresby hlavy, figury, zátiší apod. V této době jsme se také dostali ke grafice a objevovali taje linorytu, dřevorytu, suché jehly, leptu i litografie. V roce 1961 jsou první pokusy o nefigurativní kresby černou tuší (někdy i barevné) inspirované východoasijskou kaligrafií. První abstraktní obraz jsem namaloval v roce 1963, ke kterému dal přímý podnět nechvalně známý (alespoň pro nás starší) projev N. S. Chruščova o kultuře, a který pokud si vzpomínáte, čeřil hladinu kulturního povědomí. Vznikaly další obrazy i grafika a v letech 1965-66 první cyklus 236 grafik s názvem *Řetězová reakce I* (Vám známá). Pak přišly další cykly jako např. *Signály I a II, Pamflety, Asociace černé a bílé, Roztodivné skutečnosti, Řetězová reakce II* a další.

Větší část svého života byl jsem zaměstnán jako konstrukter v technologickém rozvoji. Což mi umožňovalo být finančně nezávislý na mé tvorbě, nemuset se ohlížet na názory i potřeby diváka či zákazníka a tím jsem mohl pracovat podle svého nejlepšího přesvědčení a uplatnit výtvarný názor, který mi byl nejbližší. Dále mi toto zaměstnání poskytlo i to, že jsem měl blízko k různým technickým novinkám buď přímo v praxi, či se seznamovat s různými technickými zajímavostmi z odborné literatury, byli jsme jí poměrně dobře vybavováni.

i mé pracovní činnosti jsem přicházel často do styku s různými materiály, jak co do druhu, tak tvaru, včetně velkých zvětšení pod mikroskopem, což je další zdroj mé inspirace. Další výhodou byla ta, že jsem byl nucen správně a hospodárně rozvrhnout svůj čas a umět s ním maximálně hospodařit, tato skutečnost mi přišla náramně vhod. Neboť jsou různé období, kdy mi šla práce jaksi sama od sebe, a to mám strach aby nepřevládla macha (či tzv. manýrismus) nebo naopak kdy se nic nedaří a pak lze této doby využít k činnosti praktické –

mechanické, např. k přípravě podkladů, kovových materiálů, hrubého opracování dřeva a podobně.

Dále nesmím zapomenout na jednu z hlavních výhod a to bylo to, že jsem skoro denně chodil po dobu třiceti let kolem šrotu (to značí různých druhů kovového odpadu) kde jsem často nacházel různé dílce, které mimo zdroj inspirace mi sloužily po různých úpravách buď jako matrice pro tisky, či jako jednotlivé prvky pro různé objekty. Bylo mi i líto, že velice pracné a tvarově zajímavé součásti s velkým počtem na nich strávené práce jsou vyhozené a k nepotřebě.

Tvorba – aby to něco připomínalo nebo naopak aby to nepřipomínalo nic a evokovalo něco zcela nového dosud nepoznaného.

Řetězová reakce – postihnoutí všeho co je mnou postižitelné.

Maluji soustředěný i roztěkaný, ve stavu zvýšené aktivity či deprese. Všechny záchvěvy se musí zobrazit ve struktuře.

Důležitý je okamžik či doba kdy má být dílo hotovo. Když postihl vše postižitelné a nelze nic již změnit.

Považuji za nesmírné plus, že žiji neodtržen od běžných potřeb či starostí, které provázejí většinu lidí kolem mne žijících a nemyslím jen po té vnější stránce. Soustředím však v sobě několik „životů“ a umět za ně pro jiné promluvit, je oslovit, to je důležité.

Já si až dodatečně uvědomuji co je mimo jiné v mých genech zakódováno a např. při prohlížení a čtení knihy P. Laffertiho *Neviditelný svět*, že se tento mikro a makro svět objevuje i v mých pracích, je to takové odkrývání a sondáž do svého nitra.

Hudba je pro mne vlastně nejčistší druh umění, působí bezprostředně a je zajímavé, že může působit bez ohledu na stupeň vzdělanosti v oboru. Například znám muzikanta, kapelníka i aranžéra zároveň, rozepisuje si party pro jednotlivé nástroje, to předpokládá, že je na určité profesní úrovni a při tom je mu divné, že já jako hudební laik si kupuji, poslouchám a hlavně miluji hudbu od Bacha, Beethovena po Stravinského, Janáčka či B. Martinů.

Ještě aspoň dva citáty, které také mluví za mne:

„Podstatné je obnažit duši. Malířství stejně jako poesie se dělá, tak jako se miluje – jako výměna krve, nejtěsnější objetí, bez jakékoliv opatrnosti, zcela bez spolehnutí na cizí pomoc.“
Joan Miró

„Celkem je člověk umělec bytost senzitivní a křehká, žijící vnitřním, obrazným životem a střežícím svou životní energii, aby ji mohl vydat v díle.“

F.Kupka

/ Text převzat:

**Petr TURECKÝ - Diplomová práce nazvaná: [František Dörfel - monografická studie](#)
FF Olomouc, 1998 /**

Vzpomínka na dosud žijícího rodáka z Černé v Pošumaví / článek napsaný u příležitosti jeho jubilea/

V letošním roce se dožil životního jubilea - 75 let - rodák z Černé v Pošumaví, malíř, grafik a sochař František Dörfel.

O tomto umělci, který v současnosti žije a tvoří v Jihlavě, nebyla v dostupných historických materiálech obce, žádná zmínka. Bylo možno pouze zjistit, že zde žil v čp. 39 zámečník Franz Dörfl, který měl svou zámečnickou dílnu předělanou z bývalé strojovny schwarzbachského pivovaru. V roce 1930 si pak postavil vlastní domek čp.57 a tam si také přestěhoval svou dílnu.

Teprve nyní se objevily další materiály, které nám přibližují tohoto našeho rodáka, později významného umělce. Narodil se v r. 1934 jako první ze tří dětí, jeho otec, o kterém byla zmínka, vlastnil vedle zámečnické živnosti i malý obchod s potravinami. V roce 1938 však celá rodina, při německém „anšlusu“ odešla do Velešína a v roce 1947 se odstěhovala do Jihlavy.

Jeho otec také v mládí ve volném čase maloval a tak František zdědil otcův talent, vyučil se však rovněž zámečníkem a pak nastoupil na strojní průmyslovku v Jihlavě. Zde ho vyučoval matematiku a elektrotechniku Zdeněk Zrzavý, synovec Jana Zrzavého, který Fr. Dörflovi zprostředkoval první kontakt s uměním.

Po skončení školy pracoval jako kontrolor a konstruktér hydraulických zařízení v závodě Jihlavan a současně studoval soukromě u akademického malíře Theodora Bechníka. V té době se dostal do kontaktu s grafikou, linorytem, dřevorytem, suchou jehlou, leptem i litografií.

Jeho činnost malířská i grafická je velmi rozsáhlá, podle jeho vyjádření, většina jeho obrazů vznikala při různých psychických zážitcích, radosti, žalu i vzrušení.

Větší část života byl zaměstnán jako konstruktér, což mu umožňovalo být nezávislý na své tvorbě, neohlížet se na názory ostatních a uplatnit svůj výtvarný názor, který mu byl nejbližší. Skoro denně prý chodil třicet let kolem skládky železného šrotu, což byl velký zdroj inspirace pro jeho pozdější tvorbu grafickou a sochařskou.

První významné obrazy vznikly v padesátých létech, kdy zachycoval především krajinu a portréty, ilustroval rovněž dílo Franze Kafky.

V polovině šedesátých let se pohyboval v centru výtvarného umění, stal se členem Klubu konkretistů, ovšem v období normalizace se uzavřel do soukromí a vystavovat začal až po roce 1989.

Svá díla vystavoval v mnoha tuzemských galeriích, ale i v zahraničí, získal ocenění Medaile za grafiku v rámci Premie nazionale del Pomero v Milánu v Itálii a některá další.

Přestože odešel z obce Černá v Pošumaví jako malý chlapec, zůstává pro nás rodákem a významným žijícím umělcem. Ve svém rodišti se byl několikrát podívat, naposledy v roce 2007, což mi sdělil při našem telefonickém rozhovoru. Podotkl současně, že obec na něho působí velmi příznivým dojmem, vyjma komplexu budov bývalého pivovaru, kde žila do roku 1930 jeho rodina.

Českokrumlovský deník, 4.11.2009 – Ing. František Záhora

Telefonický styk mezi mnou / kronikář F.Z. / a malířem Františkem Dörflem pokračoval i nadále, zaslal pro potřebu kroniky brožuru, která byla vydána o něm a jeho díle, pravidelně jsme si vyměňovali přání k Novému roku.

Ogklleni 9. listopadu 2009
Děkuji pane Záhora,
za Vaše slíbené posílení o
mé práci. Doufám, že se Vám to bude
líbit a doplnění informací o mé práci
S pozdravem

Václav Seichert

Prof. MUDr. Václav Seichert, DrSc. se narodil 11.dubna 1936 v tehdejší Černé na Šumavě a od roku 1961, kdy ukončil studia na fakultě všeobecného lékařství Karlovy univerzity, pracuje v Anatomickém ústavu 1.lékařské fakulty UK v Praze. Na fakultě postupně obhájil dizertační práce kandidáta a posléze doktora věd. Pracoval jako asistent, odborný asistent, docent a v roce 1991 byl jmenován profesorem. Od roku 1969 do roku 1973 absolvoval studijní pobyty na univerzitách v Utrechtu v Holandsku a v Khartoumu v Sudánu. Od roku 1991 je profesorem normální anatomie, zabývá se vývojem končetin, cévního řečiště a růstem embryonálních orgánů se zaměřením na vznik vrozených vývojových vad. Soustřeďuje se na diferencovaný růst a posuny tkání, vlastně na vše, co obsahuje teratologie, což je vědní disciplína, která studuje příčiny a mechanismy vzniku vývojových vad.

Tato témata jsou i základem jeho publikační činnosti, která je za 50 let jeho práce v Anatomickém ústavu velmi obsáhlá. Pan profesor si své publikace dokonce sám ilustruje.

V současné době je emeritním zástupcem přednosta Anatomického ústavu a emeritním profesorem Anatomického ústavu 1. LF UK. Je naším významným představitelem oboru anatomie, spolupracoval s řadou vědeckých institucí doma i v zahraničí, byl členem Evropské teratologické společnosti a stále je členem České společnosti Jana Evangelisty Purkyně.

Jeho velkou zálibou je entomologie, je naším významným entomologem a sběratelem, členem Entomologické společnosti při Akademii věd ČR.

Obec Černá v Pošumaví si váží svého významného rodáka, já sám se snažím jej kontaktovat, zatím však pouze přes sekretariát AÚ. Pan profesor již na ústav dochází nepravidelně a tak je poměrně obtížné se s ním spojit. Snad se mi podaří získat od něho časem více podrobností o jeho rodišti, byl bych tomu velice rád.

Profesor Václav Seichert je zaměstnán na Anatomickém ústavu od roku 1961. Docentem byl jmenován v roce 1985 a profesorem v roce 1991. Ve své vědecké práci se soustředil na studium vývoje končetin, cévního řečiště a studium diferencovaného růstu embryonálních orgánů v normálním vývoji a v průběhu vznikající malformace. Spolupracoval s řadou významných vědeckých institucí doma i v zahraničí. Byl členem Evropské teratologické společnosti, je stále členem České společnosti J.E. Purkyně. Je známý svojí zálibou v entomologii a je členem Entomologické společnosti při AV ČR.

Ve středu 15. září 2010 se v Akademickém klubu 1. LF UK uskutečnilo první poprázdňinové Křeslo pro Fausta, jehož hostem byl pan prof. MUDr. Václav Seichert, DrSc., emeritní zástupce přednosty a emeritní profesor Anatomického ústavu 1. LF UK, významný představitel oboru anatomie a významný entomolog a sběratel.

Rodáci - duchovní

Páter Josef Pauer , zlatokorunský cisterciák, zemřel r. 1770

Páter Paul Proschk o, školní rada, narozen 1837, zemřel ?

Páter Markus Gabriel (* 1852) a **p. Marian Fischback** (*1857)
- kremsmunsterští benediktýni

Johann Erhard , Linecký diecezní kněz, nar.1809, zemřel ?